

TERROR ÄR INTE DE FATTIGAS VAPEN

Otvetydiga fakta om Nicaragua, WTC (11/9), Al-Shifa-fabriken i Sudan, bin Ladins politiska ambitioner samt de 8000 ”prinsarna”

nedtecknade av

Mats Parner

”Spridningen av extrema doktriner finansieras av de mest reaktionära elementen i de arabiska samhällena, i synnerhet wahabbitiska kretsar i Saudiarabien, allt med den regerande kungafamiljens goda minne.”

(Susan George, författare och f d vice ordförande i franska Attac)

☒☒☒ Under Ronald Reagans tid som president på 1980-talet utsattes den oavhängiga staten Nicaragua för en lång serie militära attacker från amerikansk sida. Människor i tiotusental dog som flugor. De terrorarméer som utrustades och bekostades av CIA hade främst till uppgift att angripa s k mjuka mål i landet – kooperativ, skolor, vårdcentraler –, där försvarsmöjligheterna var obefintliga och förödelsen garanterad. Ofattbara värden gick till spillo.

Under samma medeltida 80-tal blev ytterligare tre centralamerikanska stater hjälplösa offer för den (US)amerikanska aggressionen med, uppskattningsvis, 200 000 döda, sårade och torterade människor som följd. Sammanlagt ödelades fyra självständiga länder. Spåren förskräcker; än i dag är denna terrorvåg i mörkt och otacksamt minne bevarad i de djupa folklagren.

Som FN-medlem handlade Nicaragua förebildligt och helt enligt det sanktionerade regelverket på kränkningarna – genom att i första rummet vända sig till Internationella Domstolen i Haag. Där fälldes USA (som första land genom tiderna) för olaglig våldsanvändning, dvs i praktiken för internationell terrorism, och anmodades att utan dröjsmål upphöra med sina offensiver och betala ett kännbart skadestånd till den förorättade parten.

Så blev det naturligtvis inte; snarare intensifierades attackerna.

I detta prekära läge vände sig Nicaragua, fortfarande enligt reglementet, till FN:s säkerhetsråd. Där utarbetade man en resolution, i vilken ”samtliga medlemsstater” beordrades att respektera folkrättens principer och efterleva internationell lag. Med sitt *veto* saboterade Förenta Staterna också det initiativet. Därmed hamnade ärendet till slut på generalförsamlingens bord. Ännu en resolution (med nästan identiskt samma innehåll som den tidigare) utformades ... och antogs i december 1987 nära nog enhälligt; bara USA, Israel och El Salvador röstade emot. Följande år behandlades resolutionen än en gång i generalförsamlingen. Den bifölls då av hela 153 länder, avslogs på nytt av USA och Israel och lämnades obesvarad av Honduras. I och med detta hade alla de formellt juridiska möjligheterna tömts; det (US)amerikanska församlingsnejet innebar i praktiken ett nytt *veto*.

Nicaraguas handlande var som sagt mönstergillt. T ex landsatte man inga stridande förband på Floridas kuster, och man undvek helt medvetet att bomba stora städer som Baltimore, Chicago och Detroit sönder och samman...

☒☒☒ Tisdagen den 11 september 2001 raserades tvillingtornen i World Trade Center (New York) och delar av försvarshögkvarteret Pentagon (Washington) i ett terror- och vansinnesdåd som åtminstone i ett viktigt avseende måste betecknas som unikt.

Dessvärre har det unika ingenting med omfattningen att göra. Visserligen lär det vara så att de tre flygplansangreppen denna septemberdag resulterade i det mest förkrossande antalet *direkta* offer någonsin i ett enskilt terrordåd (ungefär 2700 döda), i varje fall så länge man bortser från massavrättningar i reguljära krig o s v. Nej, det unika rörde i stället den part mot vilken terrorn riktades. Gärningsmännen vände sig öppet och ohöljt mot Förenta Staterna och dess hjärtland! Fientlig aggression mot (US)amerikanskt territorium hade, dessförinnan, inte ägt rum sedan år 1814. (Det plötsliga flyganfallet i december 1941 mot Pearl Harbor riktades ju i praktiken mot en amerikansk koloni, inte mot själva kärnlandet.)

Rent språkligt innebar 11-septemberdådet att all terror fr o m nu presenterades i bestämd form – som *'kriget mot terrorismen'*. Betydelsen av detta egendomliga uttryck har aldrig klargjorts. Ändå lever säkert många i den föreställningen att politisk terror är ett näringsfång, som Usama bin Ladin och hans al-Qaida har monopoliserat.

Inte ingenting kunde vara felaktigare.

Till skillnad från Nicaragua gjorde Förenta Staterna inget försök att beivra illgärningen av den 11/9 på normalt sätt och med legala medel. Vare sig Domstolen i Haag eller FN:s säkerhetsråd konsulterades. Även polisiärt arbete av mer traditionellt slag ratades. I stället tog sig president George W Bush rätten att, natt som dag, vräka bomber över ett av världens fattigaste och mest pinade länder – Afghanistan – och detta med ursäkter, som oupphörligt korrigerades och bytte förtecken. Bara efter några veckor hade bombraiderna i det arma bergslandet krävt lika många civila dödsoffer som 11/9-krascherna. Till detta kom mångdubbelt fler svältoffer.

Som alla vet pågår kriget i Afghanistan än i dag, numera med en växande blågul kontingent på valplatsen under NATO-flagg.

I mars 2003 ockuperade amerikanska styrkor Irak, i teorin för att avvärja hoten från Saddam H och dennes (icke existerande) 'förintelsevapen', i praktiken för att säkra oljetillgångarna åt oss i väst. Till dags dato torde sanktionerna mot och striderna i det våldtagna landet ha krävt minst en miljon dödsoffer, av vilka hälften är minderåriga barn. De genomsnittliga krigskostnaderna uppgår till drygt 130 000 kr/sekund i klingande svensk valuta – och har nu gjorts så i mer än 68 månaders tid. Vad allt kunde inte ha utträttats på vårt ofullkomliga klot för dessa astronomiska penningssummor?

☒☒☒ I slutet av augusti 1998 bombade det (US)amerikanska flyget läkemedelsfabriken Al-Shifa i Sudan på Bill Clintons direkta order. Hur många som dräptes av kryssningsmissilerna i (huvudstaden) Khartoum vet vi inte, men om följderna av angreppet kan vi uttala oss. De blev ytterligt allvarliga enligt varje rimlig måttstock. Skälet är att den raserade fabriken stod för c:a 50 procent av all läkemedelsproduktion i landet, däribland medicin för drygt 100 000 patienter som insjuknat i tuberkulos. Dessutom svarade Al-Shifa för 100 procent av alla djurmediciner i Sudan (som främst består av ökenlandskap och betesmarker).

”Det är naturligtvis inte lätt att avgöra, hur många sudaneser som dött till följd av att Al-Shifa-fabriken bombades, men åtskilliga tiotusen kan vara en gissning så god som någon”, skrev den tyske (Sudan)ambassadören i **Harvard International Review** i juli 2001. Ett liknande synsätt anlade den sudanesiske farmaceuten Dr Idris Eltayeb: ”Jag är djupt beklämd över att så många oskyldiga mördades i New York och Washington, men proportionsvis och med hänsyn till den relativa kostnaden för ett fattigt land, så var bombningen i Sudan värre.”

Själv tar jag inte ställning till om ”11 september” var ett allvarligare brott än raserandet av Al-Shifa-fabriken tre år tidigare. Att jämföra dödssiffrorna för respektive nidingåd är emellertid legitimt och helt i enlighet med vedertagen praxis i forskarvärlden. WTC-kraschen (09/11) bär vi alla inom oss. Förstörelsen av Al-Shifa ockuperar inte vårt medvetande ens i tillnärmelsevis samma omfattning.

Än mindre känd torde kopplingen mellan de bägge terroristdåden vara. Likafullt är sambandet bokstavligen hisnande. Det ser ut som följer:

Precis innan Al-Shifa förvandlades till grus och aska av B Clintons missiler, hade medlemmar i Usama bin Ladins islamitiska nätverk sprängt USA:s ambassader i Nairobi (Kenya) och Dar es Salaam (Tanzania) med 263 dödade och 5000 skadade som följd. Två av förövarna greps pr omgående av myndigheterna i Sudan, varvid president BC och dennes stab erbjöds samarbete; det tycktes klart att attentatsmännen skulle utlämnas till Förenta Staternas rättsmaskineri. Men efter attacken mot Al-Shifa-fabriken släpptes de två männen ”i vredesmod”, och alla kontakter mellan Khartoum och Washington avbröts tvärt.

Omsider skulle det visa sig, att de gripna ambassadfigurerna i själva verket bara var toppen på ’ett sudanesiskt ökenberg’. Regimen i landet var nämligen beredd att – *också* – överlämna ”en gigantisk databas med underrättelser om bin Ladin och 200 centralt placerade medlemmar i al-Qaida” till Förenta Staterna. Om så skett, hade WTC-dådet förmodligen aldrig inträffat!

Dessa uppgifter om det politiska spelet mellan USA och Sudan finner man på s. 43-44 i Noam Chomskys balanserade och mycket informativa (bok om) **11/9**, utgiven av Ordfront 2001.

Man kan utan vidare påstå att Förenta Staternas anseende är ovanligt lågt över nästan hela den afrikanska kontinenten. Det beror inte huvudsakligen på Al-Shifa utan främst på att USA, som alltid med handräckning från brittena, aktivt stödde den sydafrikanska apartheidregimens krig mot en rad grannländer på 1980-talet. I striderna uppges 1-2 miljoner liv ha krävts, och värden för ungefär 60 miljarder dollar beräknas ha gått tillspillo.

På 1990-talet upphöjdes sedan Turkiet till ett av de länder som fick ta emot påfallande generös militärhjälp från USA, väsentligen till följd av ’problemen’ med kurderna. I etniska rensningar drevs 2-3 miljoner människor på flykt, tiotusentals förlorade sina liv, och vid pass 3500 städer och byar förstördes – långt flera än vid NATO:s terrorbombningar av Serbien (1999). Efter att kurderna fördrivits, blev trestjärniga generaler i Narkotikaparadiset Colombia huvudmottagare av det (US)amerikanska vapenbiståndet. Till bröders hjälp...

☞☞☞ Det är onekligen något av en ödets ironi att även Usama bin Ladin och hans drabanter är designade i Nordamerika. I begynnelsen var ordet och tidpunkten 1979 eller möjligen 1980. Det var då som USA (genom CIA) i samarbete med fransk och engelsk underrättelsetjänst och med support från regimerna i Pakistan och Saudiarabien började träna, upprusta och finansiera de regelrätta legoarméer som under en lång följd av år kämpade så framgångsrikt mot ryssarna i Afghanistan. Radikala muslimer, ’Guds heliga krigare’, i

tiotusentals enrullades och bildade vad som, åtminstone avlägset, påminde om de internationella brigaderna i 1930-talets spanska inbördeskrig. Soldaterna kom från Egypten, Somalia, Algeriet, Filippinerna, Saudiarabien och flera andra länder men också från den muslimska diasporan runt om i världen. Rikemanssonen och (sedermera) 24-barnsfadern U b Ladin från Riyad i Saudiarabien ingick bland de stridande och kämpade i årtal mot de gudlösa intränglingarna. Han ställde också upp som finansiär och gjorde bestående insatser i kriget.

Men att besegra den sovjetiska armén var bara ett delmål för bin Ladin och åtskilliga andra s k *afghanis* från när och fjärran. De kommande åren fortsatte man kampen på helt andra fronter: i Tjetjenien, Bosnien, västra Kina, Nordafrika o s v. Emellertid är inte 'judarna och korsfararna' Usamas och al-Qaidas värsta fiender; det är heller inte, som det ofta hävdas i media, USA och dess klienter, den parlamentariska demokratin, det moderna projektet, våra hävdvunna friheter – eller ens den världsomspännande kapitalismen. Nej, ytterst handlar det om något helt annat.

Det handlar närmare bestämt om Saudiarabien! Usama bin Ladin menar – i den mån han lever och alltjämt menar något – att detta heliga land, med sitt Mekka och sitt Medina, ockuperas av Förenta Staterna på samma sätt som Afghanistan tidigare ockuperades av Sovjetunionen. 'Prio ett' för al-Qaida och de andra islamitiska nätverken är därför att slutgiltigt krossa "den otrogna saudiska regimen" med dess 8000 (eller möjligtvis hela 10 000) prinsar, kasta ut amerikanerna och installera ett äkta muslimskt styre. För bl a Egypten har man samma målsättning.

Men det skall sägas att de politiska rottrådarna i denna terrorhärva är mycket sammansatta. De wahabbitiska oljeprinsarna i Saudiarabien är inte bara intimt lierade med klanen Bush. Genom sin omfattande missionsverksamhet land och riket runt är man också en av den internationella terrorismens pådrivare och viktigaste finansiärer. Enbart i Pakistan har man inrättat 20 000 s k *madrasas*, i realiteten muslimska skolor för potentiella terrorister. *Talibanismen* i Afghanistan är f ö ett sidoskott, ett extra motbjudande sådant, på de wahabbitiska irlärorna.

Terrorism är detsamma som avsiktligt bruk av våld eller hot om våld i syfte att uppnå religiösa eller politiska/ideologiska mål genom hot, tvång och skrämelse. Tar man den beskrivningen för given, kan det inte råda minsta om att USA är världsledande i disciplinen internationell terror. Att Förenta Staterna samtidigt är ett fritt land med demokratiska institutioner och en på många sätt högtstående kultur jävar inte det påståendet. Vill vi inte se det uppenbara, så beror det mer än något annat på, misstänker jag, att vi själva är en del av en i väst djupt rotad terrorkultur.

Terrorismen är inte i första hand de svagas vapen!

I januari flyttar Hussein Obama in i den Barack som kallas Vita Huset, och det är förvisso inte likgiltigt; tvärtom kan det symboliska värdet av den händelsen knappast överskattas.

Förändring – *change* – vore en nåd att stilla bedja om. Men om en allt bistrare verklighet även medger en reell förändring med Obama som president och arkitekt, ja det återstår att se.

Mats Parner